

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηναι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 30 Σεπτεμβρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 44

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— "ὦ, Μορφούλα μου, μ' αὐτὸν ἐ-
χόρεψες; Μὰ δὲν ξέρεις πὼς αὐτὸς
δὲν εἶναι καλὸ παιδί; ἔφαγε τόσα
χρήματα τοῦ πατέρα του, πίνει, παί-
ζει, δὲν δείχνει κανένα
σεβασμὸ στοὺς γονεῖς του
καὶ μάλιστα λένε πὼς
κλέβει στὸ παιχνίδι καὶ
πὼς ἔφαγε καὶ ξένα χρή-
ματα. Ἄν τὸ μάθῃ ὁ
πατέρας σου θὰ τοῦ κα-
κοφανῇ πολὺ.

— Μπα! κάθεται κι'
ἀκοῦς τί λέει ὁ κόσμος;
τὸν ζηλεύουν γιατί εἶναι
πιδέξυπνος ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους, χορεύει καλύτερα
ἀπ' ὅλους, εἶναι τὸ ὁ-
μορφότερο παλληκάρι
τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ κλη-
ρονομήσῃ ἀπὸ τὸν πατέ-
ρα του πολλὰ. Τὸ ξενο-
δοχεῖο τοὺς κερδίζει τὰ
ἐλέη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ πα-
τέρας του θ' ἀφήσῃ παρὰ
μὲ οὐρά.

— Θ' ἄφηνε, ἂν δὲν
τοῦ τὰ ἔτρωγε ἀπὸ τώρα
ὁ γιός του ὁ προκομμέ-
νος. Ξέρεις πὼς ὁ πατέ-
ρας σου ἔταν θὰ δώσῃ
κανενὸς τὸ χέρι του δὲν
ρωτᾷει ἂν ἔχῃ χρήματα
ἢ ὄχι κι' ὅτι ποτὲ δὲν
θὰ δώσῃ τὸ χέρι του στὸ
Γιάννη τὸν Χερμπερλί.

Ἡ Ἐμορφία ἔκανε
μιὰ βόλτα σὰν τὴν σπού-
ρα κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἔτσι τὰ λέει τώρα
ὁ μπαμπάκας μου, μὰ
ὕστερα θὰ κάνῃ ὅ, τι θέλω
ἐγώ. Τάχα θαρεῖς πὼς
δὲν θὰ χαρῇ καὶ δὲν θὰ
καμαρώνῃ νὰ μὲ ἰδῇ κυ-

ρία ξενοδόχα! Νὰ κάθεται στὸ πα-
γκάρι καὶ νὰ βλέπῃς ὀλημέρα ἓνα
σωρὸ ἀνθρώπους!.. ψυχὴ μου τί
ἄμορφα!

— Ἐμορφία μου!.. δὲν συλλογι-

ζεσαι καλὰ! εἶπε ἡ Μαριά τρομαγ-
μένη.

— Συλλογίζομαι πολὺ καλὰ, κυ-
ρία μου, κι' ἐκεῖνος συλλογίζεται ἀ-
παράλλακτα. Ἐγὼ δὲν τὸ ἀποφάσι-
σα ἀκόμη, μὰ φτάνει νὰ τὸ θελήσω
κι' εὐθὺς γίνεται. Δὲν λέω, εἶναι κι' ὁ
Ἰωσήφ—τάχα δὲν κατάλαβα τὴ μη-
τέρα του; Τί θέλει καὶ τριγυρίζει ὅ-

λη ὥρα ἐδῶ;—μ' αὐτὸς
δὲν χορεύει καλὰ κι' ὅ-
στερα θὰ εἶμαι ὑποχρεω-
μένη νὰ περάσω ὅλη τὴ
ζωή μου ἐδῶ στὴν ἐξο-
χή καὶ δὲν μ' ἀρέσει.
Καλὲ Μαριά, τί μούτρα
εἶναι αὐτά; Πὼς στρα-
βώνεις ἔτσι τὸ μούτρακι
σου; Ἐλα δὲ καὶ μὴ
μοῦ χολοσκᾷς κι' ἀκόμη
δὲν εἶναι τίποτε, δὲν ἀ-
ποφάσισα ἀκόμη τί θὰ
κάνω. Ἀχ, δὲ στέκομαι
στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴ
νύστα. Γεῖά σου, Μαριά
μου, ὕστερα σὰν σηκω-
θῶ θὰ σοῦ πῶ γιὰ τίς ὁ-
μορφιές τοῦ πανηγυριοῦ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ
φίλησε καὶ πάλι τὴ Μα-
ριά καὶ μπήκε μὲς στὸ
σπίτι.

Ἡ Μαριά ἐκάθισε σὲ
μιὰ πέτρα κι' ἔμεινε συλ-
λογισμένη στηρίζοντας τὸ
κεφάλι της στὸ χέρι της.
Ἐνὰ πετεινάρι πήδησε
ἐπάνω στὸ πόδι της καὶ
τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ συλ-
λογή της. Ἡ Μαριά πέ-
ρασε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ
μέτωπό της σὰν νὰ ἤθε-
λε νὰ διώξῃ μιὰ ἐνοχλη-
τικὴ σκέψη καὶ ξανάρχι-
σε τὴ δουλειά της. Ὁ
νοῦς της ὅμως ἦταν ἀλ-
λοῦ καὶ δούλευε μηχανι-
κά. Τί ἐλαφρόμυαλη ποῦ
ἦταν ἡ Ἐμορφία! Μὲ
πόση ἐπιπολαιότητα μι-

— Τὴν κατάρα μου νάχῃς! φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσήφ
(Σελ. 386, στ. γ')

λούσε για τα σπουδαιότερα πράγματα! Άκουσε εκεί να της άρρσει εκείνος ο έλεεινός ο Γιάννης και να θέλη να γίνει γυναίκα του χωρίς να την μέλην αν θα λυπούσε και θα θύμωνε τον πατέρα της. Άκουσε εκεί να προτιμάει τον Γιάννη από τον Ίωσήφ, το λαμπρό αυτό παιδί! Δεν χορεύει καλά και γι' αυτό δεν άξιζε, λέει. Και συλλογιζόταν πόσο ευτυχισμένη θα ήταν ή νέα που θα έπαιρνε άντρα της τόν Ίωσήφ. Βέβαια ή κυρά Αναστάσινα θα ήταν δύσκολη και στριμμένη πεθερά, μ' αν ή νύφη ήταν καλή κι' έξυπνη κι' ήξερε να την καλοπιάνη, θα περνούσε ζωή χαρισάμενη.

Η Μαριά έκκοψε ξαφνικά αυτές τις σκέψεις και είπε στον εαυτό της: «Όχι, δεν πρέπει να βάζω τέτοια πράγματα με το νοῦ μου. Πρέπει να διώξω αυτές τις ιδέες, όπως έδιωξα και τις άλλες για τα ταξίδια και την ελευθερία. Έδω είμαι ευτυχισμένη, δεν θέλω να φύγω. Πρέπει να μείνω και να ζήσω μαζί με τόν κύρ Πέτρο και με την κυρά Μαριά».

Μπήκε μες στο σπίτι, συγύρισε, έκάθισε την κυρά Μαριά στην πολυθρόνα της και πήγε να φωνάξει τη γυναίκα του πεταλωτή να την προσέχει ώσπου να γυρίσει από τὸ ποτάμι όπου θα πήγαινε να πλύνει, γιατί ή Έμορφία κοιμόταν κι' έδειχνε πως δεν είχε σκοπό να ξυπνήσει τόσο νωρίς για να κάσση να κάνει συντροφιά στη γιαγιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Η Μαριά φορτώθηκε τὸ μπόγο με τα ρούχα και τράβηξε κατά τὸ ποτάμι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ μύλου γιατί σ' εκείνη τη μεριά τὸ νερό ήταν άφθονο και καθαρό. Γονάτισε στην άκροποταμιά και άρχισε να πλένει βάζοντας προσπάθεια στον εαυτό της να μη συλλογίζεται τίποτε. Μά σὲ πέντε λεπτά ο ήχος μιᾶς φωνῆς γυναικείας ξανάφερε πίσω μπροστά της εκείνα ἴσα-ἴσα που δεν ήθελε να συλλογίζεται. Η φωνή εκείνης τῆς ήταν γνώριμη, ήταν ή διαπεραστική φωνή τῆς μυλωνῆς. Η κυρά Αναστάσινα έρχόταν από τὸν μύλο και ή Μαριά νόμισε ότι θα περνούσε από κοντά της.

Μά ή κυρά Αναστάσινα στάθηκε λίγα βήματα παραπέρα πίσω από έναν βράχο. Στην αποπίσω μεριά τοῦ βράχου ήταν ή Μαριά μὰ δεν φαινόταν. Κι' έτσι μπορούσε ν' ακούη την κυρά Αναστάσινα, μὰ δίχως να την βλέπει.

— Άς καθήσουμε έδω, Ίωσήφ μου, έλεγε ή μυλωνῆ στο γιό της.

— Έχω να σου μιλήσω. Στο σπίτι έχουν αυτιά και οι τοίχοι και για τούτο σου είπα να έρθης έδω. Θα περίμενα κάνα-δυο χρόνια ακόμη, μὰ είδα κάτι πράγματα που με κάνουν να βιαστώ. Λοιπὸν παιδί μου, δεν έχεις σκοπό να παντρευτῆς;

— Ά, μητέρα, τί καλή που είσαι! φώναξε ο Ίωσήφ με φωνή γεμάτη συγκίνηση και χαρά. Δεν άπορώ που μου τὸ λές. Και σὺ αγαπᾶς τὰ κορίτσια τὰ καλά και προκομμένα και...

— Ω, προκομμένα! .. Όταν έχης, παιδί μου, χρήματα τί την θέλεις την προκοπή; Βάζεις άλλους και δουλεύουν για σένα, κι' αυτό τὸ κορίτσι έχει χρήματα.

— Έχει; ποιά; ή Μαριά; έκανε ο Ίωσήφ με έκπληξη.

— Τί κάθεται αὐτοῦ και μου λές, παιδί μου; φώναξε θυμωμένη ή κυρά Αναστάσινα. Τί άνοησίες είναι αυτές; Άν ήξερα πως είχες σκοπό να κάνης μιὰ τέτοια κουταμάρα, θα σ' έπνιγα με τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Είσαι με τὰ καλά σου, παιδί μου; Την γυφτοπούλα, την τσιγγάνα, την κλέφτρα, την άπιστη; Ένα κορίτσι που έφευγε από τὰ τίμια σπίτι κι' έτρεχε στις έρμηδες με τὸς Άτσιγάνους. Και θά ἴδῃς, οὔτε κι' έδω δὲ θα μείνη, θὰ ξεκόψη και πάλι. Άκουσε εκεί τη γυφτοπούλα! Αὐτὴν οὔτε για δούλα δεν την θέλει κανένα καλὸ σπίτι, όχι για να την πάρης γυναίκα σου! Άφήνω πια την άσχημιά της, κάτι μάτια μεγάλα σατανικά, ένα μούτρο, κάτι μαλλιά άράπικα! Δεν είδες τὴν Μορφούλα τί άγγελικό πρόσωπο και τί ψυχὴ που έχει;

— Βέβαια, μητέρα μου, αποκρίθηκε ο δυστυχισμένος Ίωσήφ που τὸν είχαν σαστίσει τὰ λόγια τῆς μητέρας του. Βέβαια θὰ την προτιμοῦσα ἴσως τὴν Έμορφία, μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι είναι μόνο για γέλια και για παιχνίδια. Όλη την ήμέρα κάθεται μπρὸς τὸν καθρέφτη και στολίζεται και καμαρώνει τὴν ομορφιά της. Ὑστερα από μιὰ βδομάδα θὰ την συχαθῇς, μητέρα μου. Ένὼ ή άλλη είναι προκομμένη και εργατική και έχει και κεφάλι γερό. Κι' εἴςο για την ὄψη της, ἐγὼ την βρίσκω καλή, όπως είναι, μου άρρσει.

— Κι' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέω πως ή Μορφούλα μᾶς κάνει ἔμας. Έχει και χρήματα, θὰ κληρονομήσει και τὴ γιαγιά της. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα άγοράζουμε τὸν κάτω μύλο τὸν μεγάλο, ἀντὶ να διορθώσουμε τὸν παλιό-μυλό μας που είναι σωστὸ έρείπιο.

— Μὰ κι' εκείνος είναι έρείπιο, μητέρα μου.

— Ά μὰ, είναι καλύτερος πολὺ ἀπ' τὸν δικὸ μας. Έγὼ κοίταξα τὸς τοίχους του που είναι γεροί, Μόνο ή ξυλική είναι σάπια. Λίγα χρήματα αν ξοδέψουμε, σὲ δέκα χρόνια θὰ εἴμαστε πλούσιοι και τὰ ἔγγονάκια μου δεν θὰ είναι μυλωνάδες, θὰ ζήσουν μέσα στην πολιτεία.

— Μὰ μητέρα μου, ή επιδιόρθωση θὰ μᾶς φάη ὅλα τὰ χρήματα και δεν θὰ έχουμε ὕστερα λεπτά για να δουλέψουμε τὸν μύλο. Προτιμῶ να έχω τὸν δικὸ μου τὸν μικρό, να τὸν διορθώσω σιγά-σιγά και να πάρω μιὰ γυναίκα που να μου φέρη την ευτυχία στο σπίτι μου. Έγὼ προτιμῶ τὴν Μαριά ἀπ' ὅλες τις Μορφούλες τοῦ κόσμου.

Η Μαριά άκουσε τὸν Ίωσήφ που έφευγε και ή μητέρα του πήγαινε πίσω φωνάζοντας:

— Την κατάρρα μου νάχης, αν κάνης αὐτὸ τὸ πράγμα!

Κι' εξακολούθησε να ξεστομίζει μύριες βρισιές για τὴ γυφτοπούλα, που κοκκίνιζε και κιτρινίζει ἀπὸ τὴ ντροπὴ της ακούγοντάς τες.

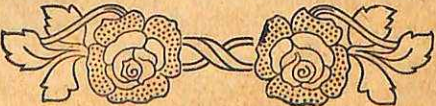
Δυστυχισμένη Μαριά! Πόσο κοντά σου ήρθε ή ευτυχία και δεν μπόρεσες να την πιάσης. Δυστυχισμένη γυφτοπούλα! Η μυλωνῆ εἶπε πως οὔτε για δούλα δεν θὰ σὲ ήθελε καμμιὰ οἰκογένεια και πως θὰ πεθάνης δίχως να κάνης δική σου οἰκογένεια, δίχως ν' αναθρέψης παιδιὰ, μόνη, έρημη και καταφρονεμένη.

Πόσο σκληρὴ ήταν ή κυρά Αναστάσινα. Κι' ὅμως αγαπούσε τὸ γιό της και ή Μαριά δὲν θὰ σὲ ήθελε καμμιὰ οἰκογένεια και πως θὰ πεθάνης δίχως να κάνης δική σου οἰκογένεια, δίχως ν' αναθρέψης παιδιὰ, μόνη, έρημη και καταφρονεμένη.

Πρώτη φορά ή Μαριά ένοιωσε μέσα της κάποια κακία για την Έμορφία, άθελά της.

Δὲν μπορούσε πια να πλύνει. Παράτησε τὴ δουλειά της, κάθισε στην άκρη τοῦ ποταμοῦ καί άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Τόσος ήταν ο σπαραγμός της που και ή ἴδια ή μυλωνῆ αν την άκουγε θὰ την λυπόταν. Μὰ γι' αὐτὸ άκριδὼς άφηγε ή Μαριά τὸν πόνο της να ξεσπάσει ελεύθερα. Άν ήταν εκεί δεν θὰ καταδεχόταν ποτὲ να κλάψη μπροστά στην κακή εκείνη γυναίκα.

(Άκολουθεῖ) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΘΑ ΑΚΟΥΣΑΤΕ και θὰ διαβάσατε για τὸ μεγάλο κακὸ που έγινε τὴν προπερασμένη έβδομάδα στο Κάστρο τῆς Λήμνου. Ένα παλιὸ εκεί τζαμί τὸ είχαν κάνει κινηματοθέατρο. Είχε τὴν πλατεία του, τὴ γαλαρία του, τὴν ὀθόνη του στο βάθος και μιὰ μικρὴ εξέδρα στην ἀντικρυνή πλευρὰ με τὸ μηχανήμα. Ἀλλὰ τὸ τζαμί δεν είχε παρὰ μιὰ μονάκριδη πόρτα κι' ὅχι μόνο δεν εφρόντισαν νὰνοῖξουν κι' άλλες—τὸ πρώτο που έπρεπε να κάμουν ἀφοῦ θὰ μαζεύονταν καθεμέρα εκεί-μέσα πεντακόσιοι ἄνθρωποι—παρὰ έφραξαν με λαμαρίνες και τὰ λίγα ὀλόγυρα παράθυρα για να μὴ μπαίνει φῶς. Έτσι τὸ Κινηματοθέατρο τοῦ Καστροῦ δεν ήταν παρὰ μιὰ ἀνθρωποπαγίδα.

Κι' αὐτὸ δειχθηκε με τὸν τραγικώτερο τρόπο τὴ φοβερὴ εκείνη ήμέρα, που τὴν ὥρα τῆς παράστασης, ἐνὼ τὸ τζαμί ήταν γεμάτο ἀσφυκτικά, πήρε ἄξαφνα φωτιά ή ταινία. Μόλις είδαν καπνοῦς και φλόγες στην εξέδρα, οἱ ἄμειροι ἄνθρωποι κυριεύθηκαν ἀπὸ πανικὸ και, ὅλοι μαζί, πατεῖς με-πατῶ σε ὥρμησαν πρὸς τὴ μονάκριδη πόρτα να βγοῦν έξω, να σωθοῦν. Φυσικά, ή πόρτα σὲ λίγο έφράχθηκε. Λίγοι πρόφτασαν να βγοῦν. Έγινε ἕνας συνωστισμός ἀπερίγραπτος και ποῦ να βγῇ πια κανένας! Οἱ ἄμειροι ἄνθρωποι τσαλαπατιόνταν, σκοτώνονταν, έσχαζαν, κι' ἐπειδὴ ή ὥρα περνούσε κι' ή φωτιά θέρεινε, πολλοὶ άρχισαν να καίγονται. Πενηντατέσσερις σκοτώθηκαν ή κάηκαν κι' άμέτρητοι πληγώθηκαν, που πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν σὲ λίγο ἀπὸ ἐγκαύματα. Κι' ή μικρὴ κοινωνία τοῦ Καστροῦ βυθίσθηκε στο πιδ μαῦρο πένθος. Χάθηκαν κι' ὀλάκερες οἰκογένειες. Γονεῖς δεν ξανάειδαν τὰ παιδιὰ τους, που τὰ είχαν στείλει να διασκεδάσουν στο Κινηματοθέατρο, και παιδιὰ χωρίσθηκαν για πάντα ἀπὸ τὰ δέρφια τους. Τί ἀφάνταστη τραγωδία! ..

Έπεσε στὰ χέρια μου ἕνα γράμμα που έστειλε έδω στη μητέρα του ἕνας καλὸς νέος, γυμναστής στο Γυμνάσιο τοῦ Καστροῦ. Τί σπαρακτικὸ που είναι! Πόσες φρικιαστικές λεπτομέρειες διηγείται! Ένα κορίτσι, ἄξαφνα, που μπλέχτηκε τὸ πόδι του σὲ μιὰ καρέκλα κι' ήταν ἀδύνατο να ξεμπλέξη, φώναξε σ' εκείνους που προσπαθοῦσαν να τὴν τραβήξουν έξω: «Δὲν έχετε ἕνα μαχαίρι να μου

τὸ κόψετε;». Φαντασθῆτε! .. Σημειώθηκαν και πολλοὶ ἡρώισμοι. Ένα παιδί, μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου και Διαπλάσδουλο, ο Βύρων Μπουρλιούφας, είχε τὴν ετοιμότητα να ξεκαρφώσει τὴ λαμαρίνα ἐνδὸς παράθυρου τῆς γαλαρίας και κατάφερε να κατεβάσῃ ἀπὸ κεῖ πέντ' ἔξη μικρὰ παιδιὰ. Αὐτὰ γλύτωσαν, ὅχι ὅμως κι' ο Σωτήρας τους. Γιατί μὴ μporώντας, δεν ξέρω για ποιὸ λόγο, να κατεβῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὸ γενναῖο παιδί γύρισε να βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀλλὰ ήταν ἄργά, οἱ φλόγες τὴν έζωσαν κι' ο Βύρων Μπουρλιούφας έμεινε κεῖ και κάηκε. Έτσι τὸν έχασαν οἱ γονεῖς του και τὰ ἔννιὰ μικρὰ του ἀδελφία. Ἀλλὰ εκείνος βρίσκεται τώρα στον οὐρανὸ κι' έχει τὴν περήφανη συνείσθηση πὼς ή τελευ-

ταία πράξη τῆς ζωῆς του ήταν ἕνας ἡρωῖσμός.

Τί ὀλέθριο πρᾶγμα, παιδιὰ μου, ο πανικός! Σὲ τέτοιες περιστάσεις μόνο ή ψυχραιμία σώζει. Άν τὴ στιγμή που έπιασε ή φωτιά, βρισκόταν ἕνας να φωνάξει: «Δὲν είναι τίποτε! Σταθῆτε! Μὲ ήσυχία και τάξη ὅλοι προφταίνουμε να βγοῦμε!», ο συνωστισμός κι' ή ἀταξία δεν θὰ έφραζαν τὴν πόρτα και, πρὶν ξαπλωθῇ ή φωτιά, θάβγαίνε και θὰ σωζόταν κι' ο τελευταῖος. Δυστυχῶς, σὲς στιγμές αὐτὲς τοῦ πανικοῦ, ὅλοι ὁρμουν στην πόρτα, ὅλοι θέλουν να βγοῦν πρώτοι ἐνὼ καθένας πρέπει να μείνη στὴ θέση του και να μὴν ξεκινᾷ παρὰ με τὴ σειρά του—και πάντα πίσω ἀπὸ τὸν προηγούμενὸ του...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

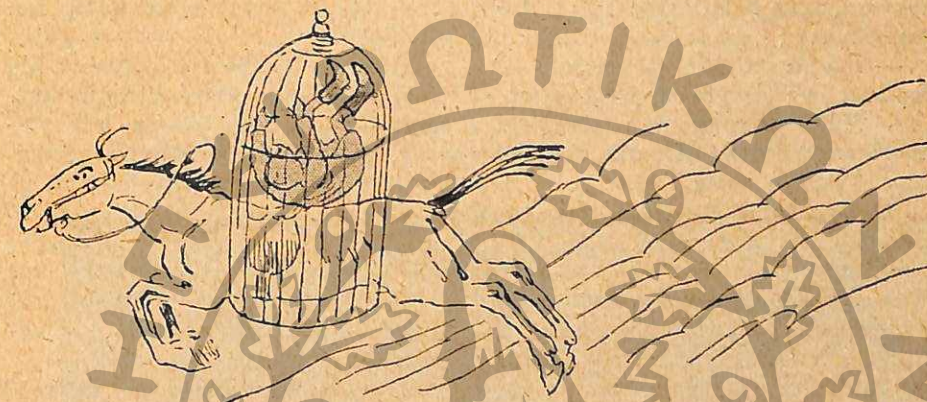
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

18.

Κι' ο Κωστάκης εφευρετικὸς πάντα σοφίσθηκε και τὸ τελευταῖο. «Άν—εἶπε μέσα του—δταν πάω καβάλλα, είμαι μέσα σ' ἕνα μεγάλο κλουβί, σὰν πουλί, και τοῦμπες θὰ μπορῶ να παίρνω χωρὶς να πέφτω χάμω».

Μπήκε λοιπὸν σ' ἕνα μαγαζί, ἀγόρασε με τάνεξάντλητα λεφτά του τὸ μεγαλύτερο κλουβὶ που βοήκε, καβαλλίκεψε πάλι τᾶλογό του και... σκεπάσθηκε μ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ ὀλάκερος ὡς τὰ πόδια... Τί ὥραϊα! Ἀλή-

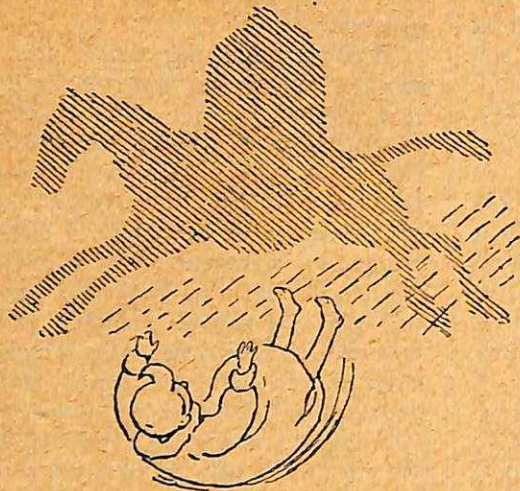
θεια, και τοῦμπες έπαιρνε πάνω στη σέλλα χωρὶς να πέφτῃ. Τὸ κλουβὶ τὸν κρατοῦσε.

Ἀλλὰ—περίεργο! Κάποτε, με μιὰ τέτοια τούμπα, βοέθηκε κάτω σὰ να μὴν ὑπῆρχε πια κλουβὶ ή σὰ ναχε βγεί ἀπὸ μέσα. Και τὸ περιεργότερο, εκεί που είχε πέσει, δεν ήταν οὔτε γοασίδι οὔτε χῶμα! ήταν ἕνα χαλί!

Τότε... ξύπνησε και τὰ ἐξήγησε ὅλα.

Η ἱππασία του, οἱ μπότες, οἱ μαγνητές, τὸ ἀλεξίπτωτο, τὸ μεγάλο κλουβὶ και τάνεξάντλητα λεφτά που ἀγόραζε, ο,τι ήθελε, δεν ήταν παρὰ ὄνειρο. Τὰ είδε στον ὕπνο του ὅταν είχε ακόμη πυρετό. Κι' ἐπειδὴ κουνιόταν κιάλα, μιὰ στιγμή έπεσε χάμω, ὅχι ἀπὸ τᾶλογο τοῦ ὄνειρου του, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

Ὡστε τὸ κούμπι με τίς πάπιες ήταν ή τελευταία του πραγματικὴ περιπέτεια. Τοῦ εἰστοίχισε και μιὰν ἀρρώστεια και τοῦ έγινε μάθημα. Ὁ Κωστάκης έπαψε πια πότε να θέλῃ τοῦτο και πότε να μὴ

σθε, από το ξερόχρονο φυλλάδιο θα ρχίσω να σάς λέω ένα μεγάλο παραμύθι, που ελπίζω να σάς διασκεδάσει κι' αυτό πολύ.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

—Και βέβαια με ιδιαίτερο τραίνο. Αυτό να λέγεται είπε ο Τσέυν.

Ο Ντάν έρριξε στον πατέρα του κάτι άσεβέστατες ματιές.

—Μας έλεγε κάποτε και μια ιστορία για ένα άμαξι με τέσσερα αλογάκια, είπε ο Μεγάλος Τζάκ. Είναι αλήθεια;

—Για να το λέει θα είναι. Το θυμάσαι εσύ; ρώτησε τη γυναίκα του. —Μου φαίνεται πως είχε ένα μικρό ντράγκ όταν είμαστε στο Τολέδο, έκανε η κυρία Τσέυν.

Ο Μεγάλος Τζάκ έσφύριξε ελαφρά. —Ε, Ντίσκο; είπε.

Κι' αυτό ήταν όλο.

—Λαθεύτηκα—έκανα λάθος στην κρίση μου. Την έπαθα σαν άτζαμής, έκανε ο Ντίσκο κομπιαστά, σαν να του τραδοῦσε κανείς τις λέξεις με την τανάλια. Δεν φοβούμαι όμως να σάς εξομολογηθώ, κ. Τσέυν, πως υποψιάστηκα ότι το παιδί αυτό είχε κάτι στο μυαλό του. Δεν μιλούσε παρά για χρήματα και με πολύ παράξενο τρόπο.

—Αυτό μου το είπε.

—Δεν σάς είπε και τίποτε άλλο; Γιατί μία φορά τον διόρθωσα κάπως αυστηρά.

Αυτή την τελευταία φράση την είπε ρίχνοντας μία ματιά κάπως ανήσυχη προς το μέρος της κυρίας Τσέυν.

—Ω, ναι! έκανε ο Τσέυν. Και όμολογώ πως αυτό τον ωφέλησε πε-

ρισσότερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο.

—Έκρινα πως ήταν απαραίτητο, είδεμ'ι δεν θα το έκανα. Δεν θα ήθελα ποτέ να φαντασθώ πως κακομεταχειριζόμαστε τους μούτσους στο καράβι μας.

—Δεν το φαντάζομαι ποτέ, κύριε Τρούπ.

Η κυρία Τσέυν στο διάστημα αυτό εξέταζε προσεκτικά όλα τα πρόσωπα—του Ντίσκο χλωμό σαν φίλντις, ξυρισμένο, με αυστηρά χαρακτηριστικά: του μπάρμα Σάλτερς με τα στρογγυλά γενάκια του γεωργού, το αγαθό και πάντα σαστισμένο υφος του Πέν' το ήρεμο χαμόγελο του Μάνουελ' τον εύθυμο μορφασμό του Μεγάλου Τζάκ και το φοβερό σημάδι του Τόμ Πλάττ.

Ήταν βέβαια άνθρωποι ταπεινοί σύμφωνα με τις δικές της τις ιδέες· μ'α είχε καρδιά μητέρας που δείχνει πάντα το σωστό δρόμο και σηκώθηκε με τα χέρια άπλωμένα προς το μέρος τους.

—Ω, πήγε μου; ποιος από σάς! φώναξε κλαίγοντας σχεδόν. Θέλω να σάς ευχαριστήσω και να σάς ευλογώ—όλους σας.

—Μά την αλήθεια! αυτό με πληρώνει στο εκατονταπλάσιο, είπε ο Μεγάλος Τζάκ.

Ο Ντίσκο τους παρουσίασε όλους με όλους τους τύπους. Ο πλοίαρχος ένδς από τα μεγάλα έμπορικά βαπόρια του δεν θα το έκανε με περι-

σότερη άνεση και η κυρία Τσέυν ψιθύρισε μερικές ακατάληπτες λέξεις για ευχαριστία. Όταν κατάλαβε πως ο Μάνουελ ήταν εκείνος που έσωσε το παιδί της, κόντεψε να πέσει σχεδόν στην άγκαλιά του.

—Μά πως ήταν δυνατόν να τον αφήσω να τον πάρει το ρεύμα; είπε ο καϊμένος ο Μανουέλ. Τι θα κάνατε εσείς αν τον βρίσκατε; —Ε; —Ε-τυχε να πέσουμε επάνω σ' ένα λαμπρό παιδί και είμαι πολύ ευχαριστημένος που είναι γιός σας.

—Και μου είπε πως είχε τον Ντάν σύντροφο και φίλο του! Έκανε κλαίγοντας.

Ο Ντάν ήταν κιόλας αρκετά κόκκινος αλλά έγινε μελιτζανίς όταν η μητέρα του συντρόφου του τον φίλησε και στά δυο μάγουλα μπροστά σ' όλους τους άλλους. Ύστερα πήραν την κυρία Τσέυν για να της δείξουν την κουκέτα του Χάρβεϋ που στο αντίκρουσμά της την έπιασαν πάλι τα κλάμματα· κι' εκεί βρήκε και τον μαυρό μάγειρα που καθάριζε με ζήλο το τζάκι και τον χαιρέτισε σαν κάποιον που περίμενε από καιρό να κάνει τη γνωριμία του. Μετά οι ναυτικοί μιλώντας σχεδόν όλοι μαζί, προσπάθησαν να της περιγράψουν ποια ήταν η καθημερινή ζωή τους στο καράβι και καθώς η επάνω στέγη του πάγκου, με τα γαντωμένα χέρια της άκουμπισμένα στο λαδωμένο τραπέζι, με το χαμόγελο στα χείλη της που έτρεμαν και τα δάκρυα στα μάτια της που γέλοῦσαν.

—Ποιος θα τολμήσει να μεταχειρισθώ πια το «Εδώ Είμαστε»; είπε ο Μεγάλος Τζάκ στον Τόμ Πλάττ.

—Ωστε λοιπόν ο Χάρβεϋ δεν ήταν τρελλός; είπε άργα ο Πέν στον Τσέυν.

—Όχι, Θεός φυλάξοι!

—Θα είναι φοβερό πράγμα να είναι κανείς τρελλός. Έκτός από το να χάσει κανείς το παιδί του, δεν γνωρίζω φοβερότερη δυστυχία απ' αυτό. Έσας όμως σάς χάρισε ο Θεός το παιδί σας. —Ας ευχαριστήσωμε τον Μεγαλοδύναμο.

—Γεια σας! φώναξε ο Χάρβεϋ ρίχνοντας σέ όλους ένα τρυφερό βλέμμα από ψηλά την προκομαία.

—Γελάστηκα, Χάρβεϋ, έκανε ο Ντίσκο ζωηρά ύψωνοντας το ένα χέρι του. Περιττό να μου κάνης παράπονα. Θα φύγης τώρα δεν είν' έτσι;

—Ω, όχι δίχως να εισπράξω πρώτα το μισθό μου.

—Σωστά. Το είχα ξεχάσει.

Και του μέτρησε τα δολάρια που έκανε ακόμη να του δίνη.

—Έκανες όλα για όσα σε είχα

συμφωνήσει, Χάρβεϋ, είπε. Και τα έκανες σχεδόν τόσο καλά, όσα κι' αν είχες ανατραφεί. . .

Δεν ήξερε πως να τελειώσει τη φράση του.

—Ωστε λοιπόν έχετε βαγόνι δικό σας; ρώτησε ο Ντάν πονηρά.

—Και βέβαια, είπε ο Χάρβεϋ. Έλάτε να σάς το δείξω.

Ο Τσέυν έμεινε να μιλήσει μαζί με τον Ντίσκο, και οι άλλοι ξεκίνησαν όλοι μαζί συνοδεία ως τον σταθμό, έχοντας μπροστά τους την κυρία Τσέυν. Η καμαριέρα έβαλε τις φωνές βλέποντας αυτή την εισβολή και ο Χάρβεϋ δίχως να λέει τίποτε τους έδειξε όλα τα «μεγαλεία» της Κωνσταντής. Τα θαύμασαν δίχως να λένε κι' αυτοί τίποτε: χερούλια, και πιασίματα άσημένια, πολυθρόνες από δέρμα ισπανικό, τοίχοι ντυμένοι με βελούδο, τζάμια κρυστάλλινα, νίκελ, όρειχαλκος, σπάνια ξύλα.

—Εγώ σάς τα είχα είπ'ι, εγώ σάς τα είχα είπ'ι, έλεγε και ξανάλεγε ο Χάρβεϋ.

Αυτή ήταν η τελειωτική έκδικησή του και ήταν αληθινά σπουδαία.

Η κυρία Τσέυν διέταξε να έτοιμάσουν τραπέζι για όλους. Και για να μη λείπει τίποτε από την ιστορία που διηγόταν άργότερα ο Μεγάλος Τζάκ στους φίλους του, στάθηκε και τους σερβίρησε και τους περιποιήθηκε μοναχή της. Οι ναυτικοί που είναν μαθημένοι να τρώνε σέ μικρά τραπέζακια μέσα στις άγριότερες τρικυμίες μεταχειρίζονται τα σερβίτσια και τα μαχαίροπήρουνα με τον πιό έκλεπτυσμένο και προσεκτικό τρόπο· η κυρία Τσέυν όμως, που δεν το γνώριζε αυτό το πράγμα, άπόρησε με την ευγένεια που έτρωγαν οι ξένοι της. Ο Τόμ Πλάττ θυμήθηκε τις ένδοξες ήμέρες του Όχάιο και τους ξένους μεγιστάνες που έτρωγαν στο καρρέ του πλοίαρχου και ο Μεγάλος Τζάκ έκράτησε την κουβέντα ως την στιγμή που ξεθαρρεύτηκαν κι' οι άλλοι και λύθηκε η γλώσσα τους.

Ωστόσο μέσα στην καμπίνα του Έδω Είμαστε οι δυο πατεράδες μελετούσαν ο ένας τον άλλον πίσω από τον καπνό του τσιγάρου τους. Ο Τσέυν καταλάβαινε πότε βρισκόταν μπροστά σ' έναν άνθρωπο που δεν μπορούσε να πληρωθώ με χρήματα κι' ήξερε κιόλας πως αυτό που είχε κάνει ο Ντίσκο για τον γιό του δεν πληρωνόταν με τίποτε. Έμενε λοιπόν επιφυλακτικός και περίμενε να ξανοιχθώ πρώτα ο άλλος.

Δεν έκανα τίποτα για το γιό σας παρά μονάχα που τον έμαθα λι-

γάκι να δουλεύει και να μανουβράρει το σκαντάγιο, είπε ο Ντίσκο. Όσο για τα νούμερα είναι δυο φορές ίκωνότερος από τον δικό μου.

—Αλήθεια, ρώτησε ο Τσέυν έτσι δηθεν στην τύχη, τί σκοπεύετε να τον κάνετε τον γιό σας;

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΟΤΕ ΕΦΑΝΗ ΠΡΟΘΥΜΟΣ

[ΔΑΪ-ΚΟΣ ΜΥΘΟΣ]

Με τα πρωτοβόχια κάποιος μικρονοικοκύρης πήγαινε στο άμπέλι του να ξελακώση τα κλήματα.

Στο δρόμο ανταμώθηκε με τον σκαντζόχοιρο και τον προσκάλεσε, αν ήθελε να τον βοηθούσε στο ξελάκωμα.

Δεν μπορώ να σ' ευχαριστήσω κουμπάρε, γιατί έχω βιαστική δουλειά, είπε και έφυγε τρέχοντας.

Όταν ήλθε ο καιρός του κλάδου και πήγαινε να κλαδέψει τ' άμπέλι του, ξαναβρήκε στο δρόμο του τον ίδιο σκαντζόχοιρο και του είπε:

—Έρχεσαι να με βοηθήσης στο κλάδεμα;

Πώς νάρθω που έχω άρρωστη την σκαντζόχοιρινα και βγήκα να μαζέψω μερικά βοτάνια για να της κάνω γιατροσόφια, είπε και βιαστικός άλλαξε δρόμο.

Την εποχή του τρύγου, που πήγε να τρυγήσει το άμπέλι του, βρήκε μέσα σ' αυτό τον σκαντζόχοιρο να τρώει σταφύλια. Άφου τον κοίταξε του είπε:

ΣΤΟ ΖΟΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ένα κοριτσάκι προσπαθεί να πιάσει τον κομικό πιγκουίνο

—Κάθεσαι να με βοηθήσης στο τρύγημα;

—Άκου, λέει, θέλει και ρώτημα, με όλη μου την καρδιά! . . . Ακόμη τρέχω να φωνάξω την σκαντζόχοιρινα με τα παιδιά μου! . . .

Όταν σέ προσκάλεσα να με βοηθήσης στο ξελάκωμα και στον κλάδο, έπροφασίστηκες βιαστικές δουλειές και άρρώστειες, τώρα για να χαρής τις λιχουδιές του τρύγου είσαι πρόθυμος μαζί με τους δικούς σου! Έγώ όμως δεν σέ χρειάζομαι πια και ξεκουμπίσου από δω, κοντοπόδαρε, πριν σέ πιάσω και σέ κάνω να χορέψης στο ταψί! . . .

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΠΩΣ ΜΕΝΕΙΣ...

[Γραμμένο πίσω από τη φωτογραφία μιας μικρής πεθαμένης ανιψιάς του ποιητή]

Όπως μένεις μέσ' στο νοῦ μου, Όσο ζώ, και στην καρδιά, Μείνε, τέκνο του αδερφοῦ μου, Και στα μάτια μου μπροστά.

Μείνε. . . Επάλευε το σῶμα Ἡ ψυχὴ σου ὥς που νὰ βγῇ, Και συγχάνοιγες το στόμα Και δὲν ἤξερες γιατί.

Λίγο ἐχάρηκες το φῶς σου Ὡς που πέρασες γλυκά. Ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς μητρός σου Στοῦ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά.

Γλυκοὶ ἐστάθηκαν μὰ πλάνοι Τῶν γονιῶν σου οἱ στοχασμοί: Γάμου σοῦ ἐβλεπαν στεφάνι, Κι' ἄλλο ἐφόρεσες ἐσὺ!

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Χινόπωρο. Το χρώμα στρώθηκε με τα κοκκινωπά πεταμένα φύλλα των πλατανιών και της λεύκας.

Οι κολοφωτιές δε βγαίνουν πιά τη νύχτα και τ' αστέρια—οι ουράνιες κολοφωτιές—σπάνια νά φανούν εκεί ψηλά.

Από το βορεινό βουνό φυσάει τώρα ένας κρύος άγέρας. Και τα κλαδιά της λεύκας δέρονται απελπισμένα, σά νά θέλουν νά κρατήσουν λίγο ακόμα το καλοκαίρι, που φεύγοντας θά πάρη μαζί του όλο τ' ασήμι των ολοπράσινων φύλλων τους.

Όταν περπατάς στο δάσος, ή σιωπή κυριαρχεί τριγύρω σου και τα βήματά σου ακούγονται βαρεία πάνω στο χώμα, το στρωμένο από ελατόφυλλα και ξερά κλαδιά. Έφγγαν πιά τα πουλιά, που έδιναν ζωή στο δάσος.

Μιά σάυρα περνά από μπρός μου. Χαίρεται τη θαλπωρή των τελευταίων ήλιων. Σε λίγο θά μαζωχτεί στην τρύπα της εκεί στην πεθαμένη γη και θά βυθιστεί στη βαρεία της χειμωνιάτικης νάρκη.

Μιά πεταλούδα φτερουγίζει μπροστά μου—κι' είναι θαρρείς ένας στερεός χαίρετισμός ενός καλοκαιριού, που φεύγει αγύριστα, κι' άλλοιμονο, με τόση γληγοράδα.

Τα έλατα του δρυμού, που σκεπάζει τα γύρω βουνά, στέκουν βουβά κι' ακίνητα στην προσμονή του χειμώνα, που άγγίζει.

Ός και τα λιθάρια φαντάζουν μελαγχολικά και σκεπτικά.

Πέρασε πιά το καλοκαίρι. Ένα καλοκαίρι γαλήνης κι' ήσυχίας, ένα καλοκαίρι που κύλησε ήρεμο στο μικρό τουτο χωριό.

Κάθε μέρα φεύγουν κι' από μιά δυο οικογένειες. Σιγά-σιγά θά άδειάση το χωριό, θά μείνουν μόνα τα σπίτια.

Βουβά, έρημα σπίτια που σέ λίγο θάρθη το χιόνι νά τα σκεπάσει.

Σε λίγες μέρες θά φύγουμε και μετς για την πόλη, για τη χειμωνιάτικη ζωή στην πόλη, ζωή όλο φροντίδες και μέριμνες, τόσο διαφορετική απ' τη φρόντιστη ζωή του καλοκαιριού στο χωριό.

Οι άνθρωποι φαίνονται σκεπτικοί. Συλλογιούνται το χειμώνα, το κρύο, τη δουλειά. Κοιτάζουν με λύπη την ξένοιαστη ζωή του καλοκαιριού, που φεύγει...

Πάνω στο χωριό, στο δάσος, στα δέντρα παντού έχει χυθεί μιά μελαγχολία και μιά βουβαριά στην προσμονή του χιονιού, του κατάσπρου χιονιού, του παγερού χιονιού, που σου γεμίζει τα μάτια και την ψυχή έρημιά και μελαγχολία.

Ασπρος Γλάρος [B]

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΟΜΑΤΑ

Στά παλιά χρόνια ζούσε ένα πουλί που είχε δύο στόματα. Το καθένα στόμα είχε και χωριστό λαιμό, δεν είχαν όμως την ίδια δύναμη και τα δυό. Το ένα ήταν πολύ μεγάλο και δυνατό στόμα, ενώ το άλλο σπάνια κατόρθωνε μονάχο του νά πάρη κάτι νά φάη. Για τουτό δεν χαιρόταν συχνά νόστιμες λιχουδιές.

Κάποτε το πουλί με τα δυό στόματα τριγύριζε για τροφή σ'ένα παραθαλάσσιο μέρος. Έξαφνα το κύμα έφερε μπροστά του έναν όρατο καρπό. Το δυνατό στόμα τον άρπαξε άμέσως.

—Ω! Έκανε γλείφοντας που τον έτρωγε—τί έξοχο φρούτο! Μοιάζει με άμβροσία. Θά έχη πέσει από κάποιο δέντρο του ουρανού.

Το αδύνατο στόμα του είπε παρακλητικά:

—Αφού είναι τόσον όρατο αυτό το φρούτο, δώσε μου λίγο και μένα νά ευχαριστηθώ ή γλώσσα μου!

Το δυνατό στόμα του άπάντησε:

—Έχουμε την ίδια κοιλιά και τα δυό. Είναι περιττό νά θέλεις νά φάς. Το αδύνατο στόμα δεν μίλησε.

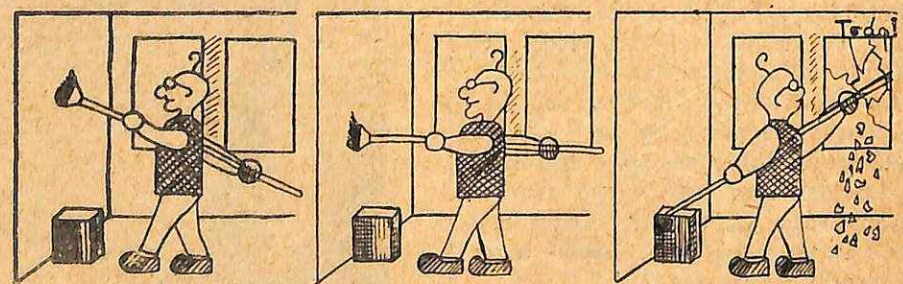
Τα κύματα έφεραν αργότερα και άλλους καρπούς όμοιους. Άλλά όλους τους έφαγε το μεγάλο στόμα χωρίς νά δώσει ούτε ψιχουλό στον άδελφό του.

Μιά άλλη μέρα το πουλί πήγε στο δάσος. Δεν ξέρω πώς κατόρθωσε και πήρε το αδύνατο στόμα ένα φρούτο, που έπεσε από ένα δέντρο. Δεν πρόφτασε νά το δαγκώσει και το δυνατό στόμα άρχισε:

—Μή! Μή το έγγιζες για το Θεό! Έχει δηλητήριο! Θά πεθάνουμε. Άν ήταν καλό νομίζεις πώς δεν θά τόπαιρνα έχω πρώτος;

—Τό ξέρω πώς είναι φαριμακερό φρούτο, αποκρίθηκε το αδύνατο στόμα. Άλλά θά το φάω για νά σ' εκδικηθώ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΒΟΥΡΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΖΑΜΙ

Πρωτότυπη γελοιογραφική σειρά καμωμένη από το Έλληνικό

“Ας καθώ κι'έγώ μαζί. Δεν με νοιάζει, γιατί εσύ με την άπληστία σου μου έστερησες κάθε χαρά. Έσύ μόνο θά τιμωρηθής που θά το φάω, αφού έχουμε την ίδια κοιλιά και τα δυό.

Τό αδύνατο στόμα καταβρόχθισε τον φαριμακερό καρπό και σέ λίγο το πουλί με τα δυό στόματα ήταν ψόφιο...

(Από το γερμανικό)

Απολλώνιος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στή μελέτη της Γεωγραφίας, ο Γιώργος άπελπισμένος:

—Αδύνατον νά την βρω στον χάρτη αυτή την πόλη.

—Ποιά πόλη;

—Μά, αυτήν που γίνονται τα καπνά. Το βιβλίο μου λέει: «Καπνά γίνονται εν Ξάνθη, Καβάλλα και άλλαχού». Την Ξάνθη τη βρήκα, την Καβάλλα τη βρήκα, την Άλλαχού πουθενά!

(Παλιό)

Δοχαγός Ντερέφους

Σκέψη της Άζιαντέ:

«Τί κουτή που ήταν ή γυναίκα του Λώτ! Έγινε στήλη άλάτι για νά γυρίση νά ιδή την καταστροφή των Σοδόμων και Γομόρρων, ενώ μπορούσε νά την ιδή μιά χαρά αργότερα στον κινηματογράφο!»

Αττέ Ίράμ

—Γιώργο, κλίνε μου τον ένεστώτα του ρήματος έχω.

—Έχω, έχεις... κτλ.

—Κι' εσύ Νίκο, ποιός χρόνος έρχεται κατόπιν;

Και ό άφηρημένος Νίκος:

—Τό 1940, κύριε!

Λευλά

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου
τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1939

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ

Από τα πολλά γράμματα που λαβαίνω, κι' από το λίγο σχετικώς χώρο που διαθέτω, γιά νάπαντώ. ή Άλληλογραφία μου, τόν τελευταίον καιρό, είναι πάρα πολύ καθυστερημένη. Ένα παιδί μου αναγγέλλει π.χ. πώς προδιόθηκε με άριστα και με βραβείο, και λαβαίνει τὰ συγχαρητήριά μου μετά ένα μήνα! Άλλο μ' έρωτά κάτι έπειγον—γιά ένα Διαγωνισμό π.χ. που έτοιμάζει—και τού άπαντώ όταν ή προθεσμία έχει περάσει! σὲ 37ο φυλλάδιο δημοσιεύεται ή «Κυριακή», και τὰ πρώτα γράμματα που έχουν έντυπώσεις απ' αυτήν αναφέρονται—γιατί έρχεται ή σειρά τους—σὲ 42ο! Έτσι ή Άλληλογραφία μου κατάντης νά μήν έχη καμμία ένημερότητα, κανένα γόστο, σάν κάτι... μπαγιάτικο.

Σκέφθηκα λοιπόν πώς τὸ κακό αὐτό πρέπει νά διορθωθῇ και νά ξαναγίνῃ ή Άλληλογραφία μου ένημερη με κάθε θυσία. Κι' έκαμα αὐτὴ τὴ γυναιά απόφαση: νάφῃσὼ σήμερα τὰ πολὺ παλιὰ γράμματα—τὸν Δεϋόστο, τὸν δυό πρώτων έβδομάδων τοῦ Σεπτεμβρίου—και νάπαντήσω μόνο σὲ νωότερα, σὲ τελευταία. Εἶπα τὴν απόφασή μου γυναιά, γιατί έπρεπε νά καταδικῶ τὴ λύπη πού αισθανόμουν, άφίνοντας χωρίς άπάντηση τόσο πολλὰ κι' ώραια γράμματα. Άλλά ὅπως κάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴ θυσία, έτσι πρέπει νά κάμουν ἄλλη μιά κι' ἐκεῖνοι πού δὲν θά πάρουν ἐκτενὴ άπάντησὴ σ' ένα τους γράμμα. Άλλως τε θά τὰναφέρω ὅλα, γιά νά ξέρουν πὼς τὰλαβα και τὰ διάβασα, ἐκτός πού έχω ἐκτελέσει πρό πολλοῦ τίς παραγγέλεις τους.

Ας τὰ ιδῶμε. Εἶναι πρώτα αὐτὰ τοῦ Δεϋόστο. Μοῦ γράφουν: τὸ Γαρυφαλλο, Αἰὲν Ἀριστέμην, ή Σιγὴ (τρία τετράδια δρ. 5), ή Εὐωδία Ρόδο (τὰ έλαβα ὅλα, ἄλλα τὸ ὄνομα τῆς Κόρης τὸν Κυμάτων;) τὸ Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, ή Ἀλειὺς τοῦ Αἰγαίου και ή Νηρεὺς (τί δυσανάγνωστος!).

Τίς δυό πρώτες έβδομάδες τοῦ Σεπτεμβρίου μοῦ έγραψαν: ή Τρισητάρατος (Μ. Μυστικά έστειλα), ή Ριχάρδος Λεοντόκαρδος, ή Μαρία Πάλλη (ἀπὸ τὴ Γλυφάδα) 41ο έστειλα ψευδώνυμο δὲν έχεις;) τὸ Νυχτοτράγουνδο (λυσόχαρτο έστειλα), ή Μυρτώ (πού τὴν ευχαριστῶ πολὺ γιά τὸ έσοπάθωμά), ή Μπιάννα Σορέλλι, ή Σερίος, ή Κυκλαμιά, ή Νεράιδα τῆς Μάνης (με δρ. 45, έξέτέλεσα), ή Νηρεὺς (δύοτερο γράμμα με κάτι ώραιες εἰκόνες), ή Ἰωνία (με τὴν ώραία φωτογραφία ἀπὸ τὴν παράσταση), ή Ραμουσοῖα Ἀρτεμῖς, ή Πλοίαρχος Νέμος (ένα γραμματόσημο 3 δραχμῶν ήταν μεταχειρισμένο χωρίς καμμία παραγγελία ἄλλωστε), ή Ἀλεξανδρινός, ή Σίφουνας (με δυό Μαγικές Εἰκόνες ὅχι πολὺ ἐπιτυχημένες), τὸ Συνοριανόπουλο, ή Ἑλληνοπούλα (πού τῆς έστειλα λυσόχαρτο), ή Νίκη, ή Ἰωνία (μ' ένα σκίτσο σὲ γράμμα και με μιά φωτογραφία ἀρκετὰ θαμπή, πού δὲν ξέρω ἂν θά γίνῃ καλὸ κλισέ), τὸ Ναυτάκι (πού τοῦ έστειλα Μ. Μυστικά), ή Ταγματάρχης, ή Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος (ἀπ' αὐτοῦς πού ρωτᾷ μόνον ὁ πρώτος ὁφείλει τὴν ἐξαμηνία του) τὸ ψευδώνυμο δὲν τὸ καταλαβαίνω, ή Σπογγαλιεὺς τοῦ Αἰγαίου (ή διόρθωσὴ έγινε στήν ΑΘ'—473), ή Δοῦς Ὑορ-

κέζος (πού τοῦ έστειλα Μ. Μυστικά), ή Μιράντα Στρογγύλη (Ὁδηγὸ τῆς έστειλα και νά στείλῃ δρ. 6), ή Ροζελάντια (πού τῆς έστειλα τὰ φυλλάδια), ή Σπουγγαράς, ή Ἄννη Κόρνα (πού τῆς ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμο και τῆς έστειλα λυσόχαρτο), ή Ταταρίνος τῆς Τατασκόνης (πού τοῦ έστειλα Μικρά Μυστικά), ή Δελοῦδω (έστειλα ὅποιοπο σὲ διάθεσὴ τῆς δρ. 12,60), ή Αἰλπος, ή Προσωποδοφός και τελειώνω μ' ἐκείνους πού μοῦ έγραψαν ἀπὸ 1ης μέχρι 14ης Σεπτεμβρίου. Οἱ παρακάτω, πού τους άπαντῶ, μοῦ γράφουν μετὰ τὴν 14η ὡς σήμερα.

Τριανταφυλλί, σὸ έστειλα τὸ φυλλάδιο πού χάθηκε. Εἶδα τί ὅραια πού περνᾷς με τίς βαρκάδες και τὰ ψαρέματα. Σ' ευχαριστῶ γιά τὴν καλὴ σου διάθεσὴ νά λάβῃς μέρος σὲν έορτασμό των Ἑξηντάχρονων. Χαίρετισμούς σὲν παππού.

Μαγεμένο Ρόδο, έλαβα τὴν άπάντησή σου στήν Κυριακή και τὸ πούλημα σου σὲ Ἑξηντάχρονα μου. Δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα, ἄλλα σ' ευχαριστῶ, καθὼς και γιά τὰ καλὰ λόγια πού έχεις σὲ γράμμα σου. Ναι, σέ λίγο ἀρχίζουν τὰ «ευχαρίστη βάρσανα» τοῦ σχολείου, πού έχει κι' αὐτὸ τὴ «γλῶσσα» του μετὰ τίς διακοπές...

Πολὺ φουσκὰ, Νυχτοτράγουνδο, ή Ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος γιά τὸ ἡφαίστειο τῆς Θήρας, ὅπου ἀνέφερα και τὸν Ἑμπεδοκλή, σὸ θύμις κι' ἄλλο ὅμμα τῆς ἐπιστήμης, τὸν Πλάιν, πού θέλησε νά ιδῇ ἀπὸ κοντὰ μιά ἐκρηξὴ τοῦ Βεζουβίου κι' έπαθε ἀσφυξία ἀπὸ τὴ δηλητηριώδη ἀέρια τῆς λάβας. Δικό του εἶναι και τὸ ρητὸ ἐν τύχῃ εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς, ἂν και δὲν τὸν εὐνόησες σ' αὐτὸ του τὸ τὸλμημα.

Εἶδα, Αἰάντα, πὼς σὸ χωρὶς περνοῦσες τόσο καλὰ, ὡς τὸ καιρὸς των διακοπῶν τελειῖσες χωρίς νά τὸ καταλάβῃς. Καί τώρα στήν πόλη και σὲ σχολεῖς... Ναι, ή ἀνθρωπος πρέπει νά συμμορφώνεται με τίς περιστάσεις, και κάθε περιστάσῃ νά προσπαθῇ νά τὴν κάνῃ ευχάριστη. Καλὴ πρόσοδο και στήν Β' τάξη.

Ευχαριστῶ, Αθήνα, γιά τὰ καλὰ λόγια. Ναι, νά μοῦ γράφῃς συχνά, νά μοῦ λές τίς χαρές σου και τίς λύπες σου, και νάσαι βέβαια πὼς θά τίς συμμερίζουμαι σὰ μητέρα σου. Ἀδίστακα νά ζητήσῃ σὰ κάθε περιστάσῃ και τὴ συμβουλὴ μου. Πολὺ με συγκίνησε ή ἱστορία πού μοῦ διηγήθηκες. Τὸ κομμάτι σου θά τὸ διάβασω με τὴ σειρά του και θά σὸ πῶ Μ. Μυστικά έστειλα.

Ἀλήθεια, Ζεῦ, έκαμες πολὺν καιρὸ νά μοῦ ξαναγράψῃς μετὰ τὸ πρώτο σου γράμμα, ἄλλα σήμερα με ἀποχήμενες. Χαίρω πού δὲν ἀπογοητεύθηκες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη των πρώτων σου ποιημάτων ἄλλα ἐξακολουθεῖς νά ἐργάζεσαι καὶ ἀποχήμενες τίς δυνάμεις σου σὲ πεζό. Τὸ κομμάτι σου θά τὸ διάβασω με τὴ σειρά του και θά σὸ πῶ Συνηθισμένα αὐτὰ τὸν Συλλόγων: διαλύονται και ξαναγίνονται. Σὸ έστειλα τέσσερα τετράδια.

Βλέπω με χαρά, Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, πὼς ξαναρχίσεις νά μοῦ γράφῃς συχνά. Πολὺ σωστὲς οἱ σκέψεις σου γιά τίς φρικαλεότητες τοῦ σημερινοῦ (πολέμου με τίς ἐπιβρόμεις ἀντίστον τὸν ἀρχαῖο πληθυσμὸ των πόλεων. Ὅρισμένως μιά ἀπὸ τίς ὡραιότερες ἐποχές εἶναι και τὸ φθινόπωρο πού μήνηξ. Εὐχαριστῶ γιά τίς εἰκόνες πού πολλές θά τίς χρησιμοποιήσω.

Τὸ ένα ἀπὸ τὰ γράμματά σου, Σιγὴ, τὸ ἀναφέρω ἄλλῶς παραπάνω. Σ' αὐτὸ, πού εἶναι νωότερο, σὸ άπαντῶ. Φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου όταν εἶδες τὸ βραβεῖο σου

σὴν Κυριακή. Εἶπα σὲν κ. Φαίδωνα πὼς τὴν Ἐπιστολή του πρωτοδιαβάζεις όταν λαβαίνῃς τὸ φυλλάδιο, κι' ευχαριστήθηκε πολὺ. Τὸ παλιὸ σου κομμάτι δημοσιεύθηκε, νομίζω, τελευταία, ὡς τὸς μπορεῖς νά στείλῃς κι' ἄλλο.

Και ἀπὸ σένα, Μπιάννα Σορέλλι, εἶχα σήμερα δυό γράμματα και σὲ νωότερο σὸ άπαντῶ ὅδῳ. Ἐκτός ἀπὸ τὴν Κυριακή, νομίζω πὼς και σὲ ἄλλους Διαγωνισμοὺς θά πρόφταινες νάπαντήσῃς. Γιά τὸν πόλεμο εἶμαι κι' ἐγὼ αἰσιόδοξοι σάν και σένα νομίζω πὼς ἐμεῖς δὲν θάνακατευθοῦμε. Έχεις χαιρετισμούς, κι' ή ἀδελφή σου ἐπίσης, ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα, πού πάντα σὰς θυμάται.

Ὁνειροπόλε τοῦ Ταῦγέτου, πολὺ μ' ευχαρίστησε τὸ πρώτο σου γράμμα και με χαρὰ σὸ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο. Εἶδα τί ὅραια πού περᾷς σὲν Ταῦγέτο τὸ καλοκαίρι με τὴ συντροφία τοῦ καλοῦ σου φίλου και τὴν παλιὴν μου τέλειον πού βρήκες σὲν βιβλιοθήκῃ τοῦ θεοῦ σου, τῆς παλιᾶς μου Γενναίας Σπάρτης. Έλαβα τίς άπάντησεις και τὸν δυό σὰς στοὺς Διαγωνισμοὺς, και πὲς σὲ φίλο σου πὼς τὸν περιμένω.

Ἀργάμπειλη, αὐτὸ, καθὼς θά εἶδες, σὸ ἐνέκρινε. Ήταν καιρὸς νά μήν και σὴν κίνησὴ μετὰ τέσσερα χρόνια πού εἶσαι συνδρομητρίκα και τώρα έγινες 15 χρονῶν. Ἡ ἀγάπη σου έχει μεγαλώσει κι' ἀπὸ τοὺς τόσους παλιούς μου τέμους πού διάβασα. Χαίρετῶ τὴ θεὰ σου, τὴν παλιὰ μου καλὴ φίλη, ἡ συνδρομὴ σου ἔλγῃ τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ὡς τὸς εἰσέλθῃς τὸ 1939. Δεκαπέντε ὡς εἰκοσι Ἀσκήσεις νά έχῃ ή Συλλογὴ, εἶναι ἀρκετῆς.

Έως ἔδῃ. Μόνο ἕνα μεγάλο νύαιμα μένει, τοῦ Μορφέα, ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου, και τὸ φύλαξέ γιά τὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐπίγραμμα» τοῦ Ραφαήλ. Μακάριο, Ἀκατάλληλο γιά τὴ Σ. Σ. Σ. — «Ἀπ' τὴν τάρταρα μου» τοῦ Γαρυφαλλο, Ἡ εἰσαγωγή ἀσυμπίστον μετὰ παρακάτω. Γιατί ἐνθ λέει: «Βαριέμαι νά κοιτάξω τοὺς ἀνθρώπους πού περνῶν», ὅτετα κάνει μιά ὅραια περιγραφή ὅλου αὐτοῦ τοῦ διαδαιτυχτοῦ πλῆθους. Νά διορθωθῇ τὸ Γ. τὴν εἰσαγωγή, νά κάνει πιὸ σύντομο και πιὸ σφιχτὸ τὸ κομμάτι περιορίζοντας τὸ θέμα σ' αὐτὰ πού βλέπει ἀπὸ τὴν τάρταρα τῆς, και νά τὸ ξαναστείλῃ. — Οἱ φράσεις των δασκῶν τοῦ Δ. Α. Ἀκατάλλητο γιά Ἑλληνόπουλα. Εἰδὲ τρῶμε φράσεις τὸν Ἀπρίλιο και Μάιο και πάλι σὰ πολλὰ μέρη εἶναι ὁλότετα ἀγνωστες. — Μιά φεγγαρόλουστη βραδυά τῆς Μασκῶν και τὸ «Ἡλιοβασιλεῖμα» τῆς Μπιάννας Σορέλλι. Ὑπερρωμαντικά, γεμάτα χλισηπιμένους ἐκφράσεις, παραφροτωμένα με ἐπιθέτα. — Μῦθος τοῦ Ναυτάκι. Πολὺ γνωστός. Ἡ μετάφρασὴ ὅτερε. — «Ἡ φωτιά» τοῦ Τάσρου. Εἶναι πρωτότυπο; Μοῦ φρίνεται μᾶλλον σάν μετάφραση. Σὰ πολλὰ μέρη δὲν εἶναι και τόσο καθαρό. — Ἡ νυφίτσα τοῦ Ἀπολλωνίου. Διόκευθ ἀπὸ γνωστότατο διήγημα, μόνον πού ἐκεῖ ὁ ἥρωας εἶναι ἕνας σκύλος, πράγμα πού εἶναι πιθανοφανεότερο, ἐνθ νομίζω ἐξημερωμένη πού νά ἀφήνεται ὡς φύλακας τοῦ παιδιοῦ, αὐτὰ εἶναι πράγματα ἐντελῶς ἀπίθανα. Τὸ ξέρει ή Ἀπ. πὼς ή νυφίτσα εἶναι ἕνα ζῶον μεγάλο σάν γατάκι δυό μνηνῶν; — Θά ἐξακολουθῶ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀττέ Ίράμ (έλαβα και τὸ δευτάριο μετὰ φίλὰ ἀπὸ τὴν Πόλῃ) ευχαριστῶ

πολύ) **Νικ. Κ. Βενιζέλον** (ἐστειλα 17 και 18) **Χαρίλαον Μικροπούλου** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ἐξοπάθωμα) **Κούλαν Τσιπούρη** (ἐστειλα) **Ἀρμπαρορίζαν** (τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ σοὶ ἐνεκρίθη πρὸ πολλοῦ) θὰ στείλῃς 10 ὄρ. γιὰ τὴν ἐγκρίση· χαίρω πολύ πὺ ἀποφάσεις νὰ μῆς καὶ στὴν κίνηση) **Ἐλβίραν καὶ Δανάην Δαξαρίδου** (ἐστειλα τὸ 33ο) **Εἰρήνην Παγκάλου** (συμμορφώθηκα· οἱ τιμές τῶν Μ. Ἀγγελιῶν ἀναγράφονται συχνά στὴν ἐπισκεφαλίδα της· ἰδὲς σὲ παλαιότερα ἐφεστίναι φυλλάδια) **Τάσρον** (χαίρω πολύ πὺ μπαίνεις καὶ στὴν κίνηση· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· μὴρᾶν πὺ διάδασες καὶ τὸ Κρυπτογράφημα· περιμένω) **Ραφαήλ** (μὲ πολύ ἐνδιαφέρον διάδασα τὸ γράμμα σου· ἀνανέωσα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμό σου· εἶναι νωρὶς γιὰ νὰ «κανονισθῇ» κι' ἡ Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία σὺν τὴν ἄλλῃ· μπορεῖ ὅμως νὰ δημοσιευθῇ κι' ἓνα κομμάτι εἰκονογραφημένο, ὅταν ὁ συνθέτης ἔχῃ καὶ ταλέντο ζωγραφικῆς· πολὺ καλὰ τὰ σκίτσα σου) **Μαχαράνη** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ γιὰ ὅσα μοὺ γράφεις· καὶ τὰ «πολεμικά» σου μ' εὐχαρίστησαν, τὰ λές τόσο ὠραία!) **Δόκτορα Χ.** (περαστικά· περιμένω) **Κυκλάμιν** (σοὺ τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ· τὰ κομμάτια σου γιὰ τὴ Σελίδα νὰ μὴ τὰ γράφῃς μαζί μὲ τὸ γράμμα· ὡστόσο τὰ «Κόκκαλα», καὶ χωριστὰ ἂν τὰ εἶχες γραμμένα· δὲν θὰ τὰ ἐνέκρινα, γιατί ἡ ἀρχὴ τους δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος· ἐπίσης τὰ λογοπαίγνια ἄχειρον-ἄχυρον καὶ χοῖρος-χῆρος κοινά) **Κεφαλλονιτοπούλαν** (διεθύθη ἄλλαξα) **Πνεῦμα Ἀντιλογίας** (τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς· δημοσιεύθηκε κι' ἡ Ἀγγελία· γράφε μου) **Χαρίκλειαν Α. Κυριακοῦ** (καλῶς ἤλθες) **Πόπην Ὀρφανοῦ** (συμμορφώθηκα) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἰουστίναν** (σοὺ ἐνέκρινα αὐτὸ πὺ εἶχες ἄλλοτε κι' ἡ μαμιά σου· Χαίρω πὺ ἀποφάσεις νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μοὺ γράφῃς· ἔ, βέβαια, δέκα χρονῶν εἶσαι πιά... μεγάλῃ!) **Ἀσπρον Γλάρον** (Κρυπτογράφημα δὲν θάχῃ ἴσως τὸ Πένταθλο· ἀλλὰ κι' ἂν θάχῃ, μὴν ἀνησυχῇς, θὰ εἶναι ἄσχετο μὲ αὐτὸ τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ) **Ἀλέα τοῦ Αἰγαίου** (τὰ ἔλαβα ὅλα· οἱ λύσεις θάντικατασταθοῦν· πέρασε τὸ πόδι;) **Ταξιδιώτην** (μὲ πολλὴ χαρὰ ἐξανάλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ κι' ὅλα ὅσα μοὺ στέλνεις· τί ὠραίες οἱ γελοιογραφίες! εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μὲ θυμᾶσαι τῶρα συχνότερα· φίλησέ μου τὸν μικρὸ ἀδελφὸ καὶ πές του πὺς τὸν περιμένω) **Πανελλήνιον Πόθον** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίση· ναί, ἀρκετὰ σὲ γνῶρισα ἀπὸ τὸ γράμμα σου αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ σὲ γνῶρισα καλῶτερα ἀπὸ τὰ κατοπινά· μὴ πὺ πῆρες τὴν «ἐσρή» καὶ ἀμετάκλητην ἀπόφαση, ἐλπίζω νὰ μοὺ γράφῃς συχνά) **Δευκὴν Ἀρχιτον Γαλανόμυτταν Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων**, κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

538. Λεξιγράφος

Κράτος ἀσιατικὸν
Μ' ὄρο γεωγραφικὸ
Ποῦ δηλοῖ νησί μικρό,
Μᾶς γυροῦν στὰ περασμένα
Ὡς τὰ τῶρα ἐξασμένα,
Θλιβερά κι' εὐτυχισμένα
Μόνα Λίξα

539. Στοιχειόγραφος

Μὲ φοροῦν σὲ δεξιώσεις,
Τελετὲς καὶ τὰ λοιπά.
Ἐνα γράμμ' ἂν κατορθώσης
Νὰ προσθέσης μοναχά,
Σύγχρονο θὰ φανερώσης
Ξένης χώρας ἀρχηγό,
Ἦ καὶ νόμισμα ἀργυρό.
Ξανθὴ Χωριατοπούλα

540. Τονόγραφος

Ἔγινε τέρας μυθικὸ
Πόλις ἐλληνικὴ,
Καὶ μεῖνανε μισροστὰ σ' αὐτὸ
Τὸ θαῦμα ἐκστατικοί.
Μὰ τέτοιο θαῦμα καὶ ἐγὼ
Μπορῶ εὐθὺς νὰ κάνω,
Ἄν ἀνεβάσω μοναχά
Τὸν τόνο παραπάνω.
Μόνα Λίξα

541. Αἵνυμα

Δὲν ἔχουμε νὰ φάνε
Καὶ δὲν εἶναι ἀστείο.
Μὲ τάρσενικό μου.
Σὲ κάποια πόλη πάμε
Ποῦ εἶναι κι' ἐργαλειό,
Μὲ τὸ θηλυκὸ μου.
Ξανθὴ Χωριατοπούλα

542. Διπλὴ Κλίμαξ

Σ—Σ—Σ
Σ—Σ—Σ—Σ
Σ—Σ—Σ—Σ—Σ
Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ
Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ
Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ—Σ

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα.
Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ
σειρὰ τὰ ζεύγη: ἔντομον καὶ ζῶον, ἀρχ.
πόλις τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐβίβιον, πο-
ταμὸς καὶ δημητριακόν, μικρὰ ἐπανά-
στασις καὶ δοχεῖον στερεῶν, νῆσος τοῦ
Αἰγαίου καὶ καταστρεπτικόν, φιλόσοφος
καὶ πάθησις νεύρου ἢ μυῶν.
Θαλασσοταραχὴ

543. Κρυπτογραφικός

123456758 = Ὀμηρικὸς ῥῶς.
2345158 = Σκληρὰ θεότης.
345158 = Ὑπάρχει διὰ κάθε πρᾶγμα.
42658 = Καὶ αὐτὸ χρησιμεύει.
575458 = Πατήρ Ἀθην. συγγραφέως.
6242 = Κρανίον, κεφαλὴ,
72458 = Πτηνόν.
8342358 = Δύναμις.
Ξανθὴ Χωριατοπούλα

544. Ἐπιγραφή

Ε
Ι Σ Ο
Σ Ι Ν Ν Σ
Δ Ε Α Υ Ι
Ι Ρ Μ Ν Η
Ο Φ Ε Δ Μ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Συλλαβωμένο Νησι

545. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν μυθολογικόν
τέρας:

1, Ἐκ τῶν ἐπτὰ μυστηρίων· 2, Ἱερὸς
ποταμὸς· 3, Μοῖρα· 4, Σοφιστής· 5, Γεω-
μετρικὸν σχῆμα· 6, Ποταμὸς τῆς Ἀμε-
ρικής.
Συλλαβωμένο Νησι

546. Φωνηεντόλιπον

λγμν-σ-ν-γγέ
Θαλασσοταραχὴ

547. Γρίφος

	τε	τετετε	1
σιγῆς	τε τε	τε	1 1
ου σιγῆς	τε τε τε	τε	νο
	τε τε	τε	1 1
	τε	τετετε	1

Μόνα Λίξα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 29

340. Οὐράλια (οὐρά, λεία).—341. Ψυ-
χὴ (ψῖ, χῖ).—342. Ἀλυκὴ· Ἀλίκη.—343.
Ὁ Μάρκος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον.—344.
345. **Νενίκηκά σε**,
ΒΙΑΣ **Σολομών**. (Ἡ ἀνά-
ΒΟΛΟΣ γνῶσις ἐκ τῶν κάτω
ΒΟΛΓΑΣ κατὰ στίχον καὶ ἐκ
ΒΗΛΑΡΑΣ δεξίων).—346-350.
ΒΛΑΧΑΒΑΣ Διὰ τοῦ ΜΙ: **μία**,
ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ **μικρά, μίτος, Ἀμι-**
ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ **σός, Λαμία**.—351-
ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ 353. 1. Διὰ τοῦ Κ:
ΒΕΛΕΡΕΦΟΝΤΗΣ **ἀκανία, κανία, αἰ-**
κία, οἰκία, ἀνοή.
2. Διὰ τοῦ Γ: **ὄγεια, ἄγία, ἀγωγή, ἐγώ,**
ὄγυγία. 3. Διὰ τοῦ Λ: **Ἑλλη, οὐλή,**
ἄλληλούϊα, ἐλαία, αὐλή.—354. Ἐν τῇ
ἐνώσει ἡ ἰσχύς.—355. **Εἶμαι Διαπλάσ-**
πουλο (ἡ μ' ε διὰ πλα σ' ο, πουλω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—480]

Γελαστὲ Ἀντιπλοῦρχε, πὺ βρισκοσαι;
Διαγωνισμός σας ἔλγῃς;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΛΘ'—481]

Ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου διεύθυνσις σουλῶ-
γου «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ». Κων-
σταντίνον Ἀγαπητὴν, Δερβενίων 46, Ἀ-
θῆναι (7).

[ΛΘ'—482]

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου, στὴ διεύθυνση
ἔξεχασες τὸν ἀριθμὸ τοῦ δρόμου.

ΑΣΠΡΟΣ ΓΛΑΡΟΣ

[ΛΘ'—483]

Διαπλάσπουλα Κωνσταντινουπόλεως,
ΔΚωνσταντίνζας, Γαλατσίον, Βρατλας,
Ἀλεξανδρείας καὶ Πόρτ Σαῖθ, πῶς σὰς φά-
νηκε δ' **Ἀρης**; Σὰς χαριετῶ ὅλους ἀπὸ
τὴν Ἀθῆνα μας, εἰς τὴν ὅπου ἀπέστρεψα
πρὸ ὀλίγου.
Ρόμπερ Τεύλορ

[ΛΘ'—484]

Ἀνταλλάσω τετραδιάκρια μὲ ὅλους-ες.
Διεύθυνσις: Κον Π. Πατσάιντερ, Νικο-
σθένους 17 Ἀθῆνας (5).

Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων

[ΛΘ'—485]

Ἀνταλλάσω Μικρὰ Μυστικὰ καὶ ἡθο-
ποιοὺς μὲ διαπλάσσομεν ἄνω τῶν 16
ἐτῶν. Δ)σις: (ΛΘ'—423). **Τάυ-Σῆ**

[ΛΘ'—486]

Μαραμένο Γλασμί: ἔστειλα. Χαρούλα:
Καλῶς ἤλθες. Ἐλπίζω τῶρα νὰ ἔ-
χῃς καὶ ψευδώνυμο. Ἐρμύνη: Πῶς τὰ
περνᾷς στὴν Ἀθῆνα; Εἶμαι ἡ καθὼς ἔλε-
γες Λ. Κ. **Τάυ-Σῆ**

[ΛΘ'—487]

Πρωτομαΐνοντάς στὴν κίνηση χαριετῶ
ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ανταλ-
λάσω Μ. Μυστικὰ μὲ διαπλάσσομεν ἄνω
τῶν 15 ἐτῶν. Γράψατε: Νικόλαον Παπα-
ρίζον, 4ης Αὐγούστου 385, Πάτρας.

Νεράϊδα τῆς Μάνης

[ΛΘ'—488]

Ραμνουσία Ἀρτεμις, γιατί υπεχώρησες
τόσο ἑαφνικὰ ἀπὸ τὴν κίνηση; Φίλη-
σέ μου τ' ἀδελφάκια σου.

Νεράϊδα τῆς Μάνης

[ΛΘ'—489]

Ὁ Σόλλογος ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ
δέχεται μέλη.

[ΛΘ'—490]

Διαπλάσσομεν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυ-
στικὰ; Στείλατε πρώτοι. Διεύθ)σις:
[ΛΘ'—393]. **Μαρία Συγκλητικὴ**